

Зѣплю се затирилъ слѣдъ него, сѣ по фенеря. Той не гледалъ дѣ стѣпя. И изведнѣжъ падналъ въ нѣкаква си дълбока яма.

— Ей, Зѣплю, тамъ не е магьосаната врата, казалъ огъньтъ и се запжтилъ къмъ блиското село.

Съ голѣма мжка едва могло момчето да се изкатери отново вънъ отъ ямата. „Азъ не ще мога да намѣря магьосанитѣ врати. Я да се връщамъ у дома“! рѣшило момчето.

Тръгналъ Зѣплю ядосанъ и мраченъ къмъ дома си. Той билъ страшно изморенъ и гладенъ. Стѣмнило се. Изгубилъ пжтя. Па и краката му не се мърдали вече отъ умора. Какво да прави сега? Ами ако го нападнатъ звѣрове? — Зѣплю забѣлѣзалъ отпрѣди си нѣкакви стари дѣски, заковани о двѣ забити въ земята дървета. Той полазилъ горѣ върху прѣчното дърво. „Тукъ звѣръ не би ме стигналъ, па ще си и отпочина“, си казало момчето. А гладътъ не му давалъ мира. „Дѣ да съмъ сега у дома“!

— У васъ ли? запиталъ го вѣтърътъ. Добрѣ. Качвай се отгорѣ ми, азъ още сега ще те отнеса. Момчето се съгласило.

Лѣти вѣтърътъ и подъ мустакъ се подсмива.

— Кому се смѣешъ, вѣтре? попитало го момчето.

— Много съмъ пжтувалъ по далечни страни. Много смѣшни нѣща съмъ виждалъ. Но като тѣзи двѣ нѣща що видѣхъ днесъ, никога не съмъ виждалъ. Азъ днеска видѣхъ една кокошка. Тя стоеше на една прѣчка, прѣпрѣчена надъ една кошница пълна съ овесъ. Тази кокошка прѣмираше отъ гладъ, а не виждаше храната край себе си.